

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

ΚΑΘΕΔΡΙΚΟΣ ΙΕΡΟΣ ΝΑΟΣ ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ ΒΥΡΩΝΟΣ

ΙΟΥΛΙΟΣ - ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2020

24

Τεύχος

ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΖΟΜΑΙ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

ΣΥΝΑΝΤΗΣΗ

Με τον Χριστό αλλά και με τις Εικόνες Του
επί της γης, τους ανθρώπους

Το Ενοριακό Ψηφιακό μας Περιοδικό

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ ΒΥΡΩΝΟΣ & ΥΜΗΤΤΟΥ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ:

Καθεδρικός Ιερός Ναός Αγίας Τριάδος Βύρωνος

Κορυτσάς 1 & Κωνσταντινιέρη, 162 31 Βύρωνας,

Τηλ. 210 7660 859, φαχ: 213 0291680

WWW.AGIA TRIADA VYRONA.GR, E-MAIL: AGIA_TRIADA@HOTMAIL.GR

ΕΚΔΟΤΗΣ-ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ - ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ:

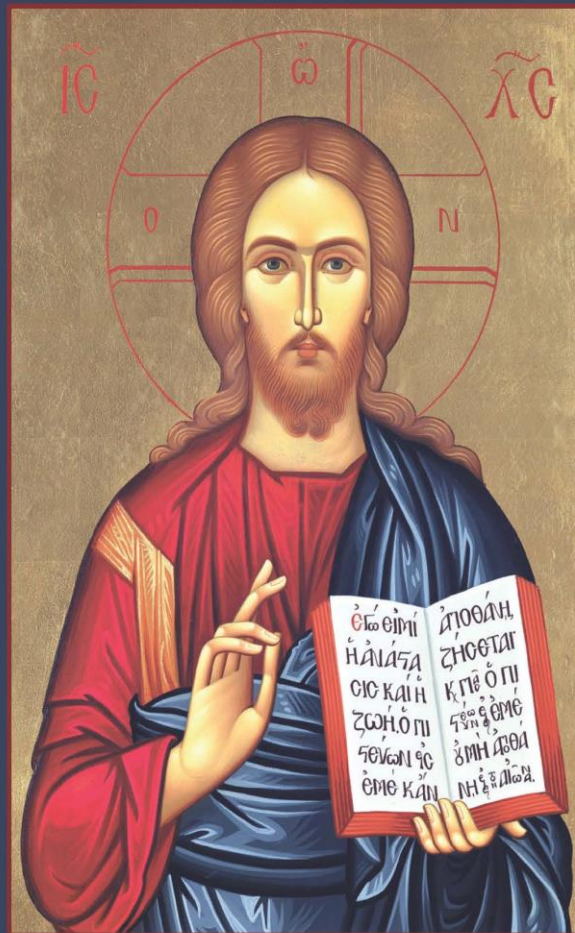
Αιδεσ. Πρωτοπρεσβύτερος Στέφανος Κωστόπουλος

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- «ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ ΔΟΞΑΣΑΤΕ»
Του Σεπτού Ποιμενάρχου μας κ.κ. Δανιήλ,,,,,.....3
- ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΓΑΜΟΥ
Του Ευάγγελου Τσούκαρη Θεολόγου - Φιλολόγου 10
- ΠΡΟΕΤΟΙΜΑΣΙΑ ΓΙΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ
Του Σεπτού Ποιμενάρχου μας κ.κ. Δανιήλ,,,,,..... 14
- ΑΥΤΑ ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΛΣ ΓΙΝΕΙ Η ΚΑΡΔΙΑ ΜΑΣ ΦΆΤΝΗ ΓΙΑ ΝΑ
ΓΕΝΝΗΘΕΪ Ο ΧΡΙΣΤΟΣ..... 19

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΗΛ

Τὰ γεγονότα τῆς ζωῆς
τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ
τῶν ἑορτῶν τοῦ Ἁγίου Δωδεκαημέρου

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ

ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2019

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε»

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος και
Υμηττοῦ κ.κ. Δανιήλ

Μὲ αὐτὴ τὴ σύντομη φράση τοῦ ὕμνογράφου μᾶς ἀναγγέλλει ἡ Ἐκκλησία μας τὸ χαρμόσυνο γεγονός τῆς γεννήσεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ μᾶς προτρέπει νὰ δοξάσουμε τὸν Θεὸ γιὰ τὴν ἄκρα συγκατάβασή Του νὰ γίνῃ ἄνθρωπος καὶ νὰ κατασκηνώσῃ ἀνάμεσά μας κατὰ τὴν προφητεία τοῦ Βαρούχ «μετὰ δὲ ταῦτα ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη» (γ', 37).

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε» ἀντηχεῖ σὲ ὅλες τὶς Ἐκκλησίες τῶν Χριστιανῶν. «Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ἐν Βηθλεὲμ τῆ πόλει» ψάλλουν τὰ παιδιά στὰ κάλαντα. «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε» ἐπαναλαμβάνουμε κι ἐμεῖς μὲ τὴν προτροπὴ νὰ μελετήσουμε τὴν σύντομη αὐτὴ φράση.

«Χ ρ ι σ τ ὸ ς».

Ποιὸς εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός; Εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας. Ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου. Ἐκεῖνος ποὺ προεκήρυξαν οἱ Προφῆτες καὶ προανήγγειλαν καὶ οἱ Πατριάρχες. Ὁ μεγάλης βουλήσ ἄγγελος, ὁ ἰσχυρὸς Θεός, ὁ θαυμαστὸς Σύμβουλος, ὁ Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος, ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης» (Ἡσαΐου θ', 6), «ἡ ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ καὶ τὸ ἄνθος ἐξ ὀσφύος τοῦ Δαυῖδ» (Ἡσαΐου ια', 1). Ἐκεῖνος ποῦ ἀνέμεναν οἱ γενεές τῶν ἀνθρώπων, «ἡ προσδοκία τῶν ἐθνῶν» (Γενέσεως μθ', 10) ὁ «κάποιος Θεός» τοῦ Πλάτωνος στὸν ὁποῖο ἀναφέρθηκε ὁ Σωκράτης ἀπολογούμενος στοὺς Ἀθηναίους δικαστὲς τοῦ «τὸν λοιπὸν βίον καθεύδοντες διατελεῖτε ἄν, εἰ μὴ τινὰ ἄλλον ὁ Θεὸς ὑμῖν ἐπιπέμψῃ κηδόμενος ὑμῶν») (Ἀπολογία Σωκράτους 18 (31Α)). Αὐτὸς θὰ μᾶς διδάξῃ πῶς νὰ συμπεριφερόμαστε πρὸς τοὺς ὁμοίους μας καὶ θὰ σηκώσῃ ἐπάνω Του τοὺς πόνους μας κατὰ τὴν ὁμολογία: «Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν

ἔλαβε καὶ τὰς νόσους ἐβάστασε» (Ματθαίου η', 17). Ἐκεῖνος γιὰ τὸν Ὅποιο ὁ Ἄγγελος εἶπε στοὺς Βοσκούς τῆς Βηθλεέμ: «Εὐαγγελίζομαι ὑμῖν χαρὰν μεγάλην... ὅτι ἐτέχθη ὑμῖν σήμερον σωτὴρ, ὃς ἐστὶ Κύριος» (Λουκᾶ β', 11). Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ χρισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα σωτήρας καὶ λυτρωτῆς τοῦ κόσμου. Ὁ Ἐμμανουήλ (Ματθαίου α', 23) ποῦ θὰ μείνει μαζί μας μὲ τὴ Χάρη Του καὶ τὶς εὐεργεσίες Του κατὰ τὴν ὑπόσχεσή Του «ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος» (Ματθαίου κη', 20).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης πανηγυρίζει, ὅτι ὄχι μόνο ἕως τῆς συντέλειας τοῦ παρόντος αἰῶνος ἀλλὰ καὶ στὸν μέλλοντα αἰῶνα τῶν αἰῶνων θὰ εὐρίσκεται ἡ «σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων» (Ἀποκαλύψεως κα', 3).

Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Τρισυποστάτου Παναγίας Τριάδος, ὁ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ποῦ ἔλαβε σὰρκα στὰ καθαρὰ καὶ ἀκηλίδωτα σπλάγχνα τῆς ταπεινῆς Κόρης τῆς Ναζαρέτ, τῆς Αἰπαρθένου Μαρίας.

Ὁ Χριστὸς εἶναι Θεὸς ἀληθινὸς ἐκ Θεοῦ ἀληθινοῦ, ὁ τέλειος Θεός, ποῦ γίνεται καὶ τέλειος ἄνθρωπος γιὰ νὰ σώσει τὸν ἄνθρωπο.

Ὁ Χριστὸς εἶναι «ὁ χαρακτὴρ τῆς αἰδιότητος τοῦ Πατρὸς» (Πρὸς Ἑβραίους α', 3) ποῦ κατέρχεται στὴ γῆ μὲ μορφὴ δούλου (Πρὸς Φιλιππησίους β', 7) γιὰ νὰ κατασκηνώσει ἀνάμεσά μας. Εἶναι «ὁ πλήρης χάριτος καὶ ἀλήθειας» (Ἰωάννου α', 14) καὶ «ἐκ τοῦ πληρώματος αὐτοῦ πάντες ἡμεῖς ἐλάβομεν» (Ἰωάννου α', 16). Αὐτὸς εἶναι ὁ Χριστός, ποῦ γεννᾶται «ἐν Βηθλεέμ τῆ πόλει».

«Γ ε ν ν ἄ τ α ι ν»

Ἐνσαρκώνεται, λαμβάνει σὰρκα, γίνεται ἄνθρωπος, ὅμοιος μὲ μᾶς μὲ ψυχὴ καὶ σῶμα. Τρέφεται καὶ αὐξάνεται ὅπως οἱ ἄνθρωποι, ἔχει τὶς ἴδιες ἀνάγκες μὲ αὐτὲς τῶν ἀνθρώπων. Πεινάει. Διψάει. Κουράζεται. Κλαίει.

Ἔργάζεται. Διαφέρει ὅμως ἀπ' ὅλους ἐπειδὴ ζεῖ χωρὶς νὰ ἀμαρτήσῃ κατὰ τὴν ἀποστολικὴ μαρτυρία καὶ διαβεβαίωση «ὅς ἀμαρτία οὐκ ἐποίησε οὐδὲ εὐρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ» (Α' Πέτρου β', 22) «ὅτι τοιοῦτος ἔπρεπε Ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος κεχωρισμένος τῶν ἀμαρτωλῶν» (Πρὸς Ἑβραίους ζ', 26). Παρὰ ταῦτα συμπαθεῖ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ θυσιάζεται γι' αὐτοὺς «Ἦλθε ἀμαρτωλοὺς σῶσαι» (Α' Τιμόθεον α', 15). Ὁ ἄχρονος Υἱὸς τοῦ Πατρὸς γεννᾶται ἐν χρόνῳ. Ἐκεῖνος ποὺ δὲν ἔχει οὔτε ἀρχὴ οὔτε τέλος «ἄρχεται», ἀρχίζει νὰ ὑπάρχει. Ἐκεῖνος ποὺ ἔχει θρόνον τὸν οὐρανὸ καὶ ὑποπόδιον τῆ γῆ γεννᾶται μέσα σὲ ἓνα ρυπαρὸ καὶ δυσῶδες σπήλαιον, ἀνακλίνεται μέσα σὲ μιὰ φάτνη. Ἐνδύεται τὴν ἀνθρώπινη φύση χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι ὁ Θεός. Εἶναι Θεάνθρωπος. Εἶναι τέλειος Θεὸς καὶ γίνεται τέλειος ἄνθρωπος.

Παράδοξο καὶ ξένο μυστήριον ἢ ἐνανθρώπησι τοῦ Λόγου! Ὅσο καὶ νὰ προσπαθεῖ ὁ ἄνθρωπος μὲ τὸ λογικὸν του νὰ ἐξιχνιάσῃ τὸ μυστήριον τῆς θείας ἐνσαρκώσεως εἶναι ἀδύνατον νὰ τὸ κατορθώσῃ. Πῶς μπορεῖ τὸ λογικὸν νὰ ἀποδείξῃ καὶ νὰ μᾶς πεῖ: «Πῶς ἔγινε ἡ σύλληψις τοῦ Θεοῦ Λόγου; Πῶς ὑπάρχει γέννησι σαρκὸς ἄνευ σπορᾶς; Πῶς ὁ καθαρὸς βαπτίζεται, ὁ ἀσθενῶν χαρίζει δύναμιν, ὁ πεινῶν τρέφει τοὺς ἄλλους, πῶς ὁ πάσχων χαρίζει ἰάματα, ὁ θνήσκων ζωοποιεῖ; καὶ τὸ σπουδαιότερον ὅλων: Πῶς ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος; Πῶς ὁ Ἰησοῦς ποὺ εἶναι Θεὸς κατὰ φύσιν γίνεται κατὰ φύσιν ἄνθρωπος;» (Μαξίμου Ὁμολογητοῦ, Κεφάλαια, διάφορα Θεολογικὰ τὰ καὶ Οἰκονομικὰ καὶ περὶ ἀρετῆς καὶ κακίας, Ἑκατοντὰς Α', PG 90, 1184) Σὲ αὐτὰ ὅλα τὰ ἐρωτήματα μόνον οἱ προβολεῖς τῆς πίστεως ρίχνουν κάποιον φῶς, ποὺ μᾶς ὀδηγεῖ θεληματικὰ νὰ σκύψουμε ταπεινὰ νὰ προσκυνήσουμε «τὸν ἀνακλινόμενον σήμερον ἐν φάτνῃ».

Γιὰ ποῖον λόγον ὁ ὑμνογράφος χρησιμοποιοῖ τὸν ἐνεστῶτα «γεννᾶται» καὶ ὄχι τὸν ἀόριστον «ἐγεννήθη»; Γιατί δὲ λέγει: «Χριστὸς ἐγεννήθη

δοξάσατε»; Για να δείξει, ότι η γέννηση του Χριστού συμβαίνει κατά θεία ενέργεια μυστηριωδῶς στο παρόν για μᾶς, ότι και ἐμεῖς ἔχουμε τὴν δυνατότητα νὰ μετᾶσχουμε στὶς δωρεές τῆς σαρκώσεως. Ὁ καθένας ἀπὸ μᾶς ποὺ σήμερα ἀκούει «Χριστὸς γεννᾶται» ἄς σκεφθεῖ: Τώρα, αὐτὴ τὴ στιγμή ὁ Χριστὸς γεννᾶται. Μὲ τὴν ἀναγγελία αὐτὴ ἡ Ἐκκλησία προτρέπει τὸν καθένα μας, ὅπως οἱ Ἄγγελοι τοὺς Βοσκούς: «Τώρα παρευθὺς μὴν ἀργεῖς, ἐτοίμασε τὸ σπῆλαιό σου, τὴν ψυχὴ σου. Διῶξε ἀπὸ μέσα σου ἀνεπίτρεπτους ξελογιασμούς, ἐπιπόλαιες ἀπερισκεψίες, ἁμαρτωλές σκέψεις, κακὲς ἐπιθυμίες καὶ τρέξε νὰ Τὸν προσκυνήσεις. Ὑψώσου ἀπὸ τὴ γῆ καὶ ἀπὸ τὰ γήϊνα γιὰ νὰ δώσεις τὴν ἀγάπη σου ὀλόκληρη σὲ Ἐκεῖνον ποὺ κατεβαίνει τώρα στὴν γῆ γιὰ σένα. Ἄν δὲν ἔχεις τίποτε ἄλλο νὰ Τοῦ προσφέρεις γιὰ δῶρο, ὅπως οἱ Μάγοι καὶ οἱ Ποιμένες βγάλε ἀπὸ πάνω σου τὰ σφάλματά σου, τὶς ἐλλείψεις σου, τὶς ἁμαρτίες σου καὶ πρόσφερε αὐτά. Θὰ τακτοποιήσεις ἔτσι τὸ κατάλυμά σου καὶ θὰ εἶναι ἕτοιμο γιὰ τὴ φιλοξενία τοῦ Ἐρχόμενου. Μὴν ἀργεῖς καὶ μὴν ἀναβάλλεις. Τώρα Χριστὸς γεννᾶται. Τώρα ὑποδέξου Τὸν στὴ φάτνη τῆς ψυχῆς σου».

Ὅφειλουμε ὅμως νὰ προσέξουμε τοῦτο, ὅτι δὲν εἶναι ἐπιτρεπτὸ ὁ μὴ καθαρὸς νὰ προσεγγίσει τὸν Καθαρὸ «μὴ καθαρῶ καθαρῶ ἐφάπτεσθαι οὐ θεμιτόν», διδάσκει ὁ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Τί πρέπει νὰ γίνει ; «Καθαρτέον, ἀπαντᾶ ὁ ἴδιος ἅγιος, πρῶτον ἑαυτόν, εἶτα τῶ καθαρῶ προσομιλητέον» (Λόγος Κ', Περὶ δόγματος, ἤτοι περὶ θεολογίας, καὶ καταστάσεως ἐπισκόπων, ἢ κατὰ ἐπισκόπων, PG 35, 1069). Πρῶτα νὰ καθαρίσουμε τὸν ἑαυτό μας κι ἔπειτα νὰ πλησιάσουμε τὸν Καθαρό. Νὰ καθαρίσουμε τὸν ἑαυτό μας δηλαδὴ τὴν συνείδησή μας, μὲ τὴν ταπείνωση, μὲ τὴν μετάνοια καὶ προπάντων μὲ μιὰ καλὴ χριστουγεννιάτικη ἐξομολόγηση.

«Δ ο ξ ἄ σ α τ ε»

Δοξάσατε πρώτα τὸν Θεὸ Πατέρα ποὺ εὐδόκησε νὰ στείλει ἀπὸ ὑψίστη ἀγάπη καὶ κορυφαία φιλανθρωπία τὸν μονογενῆ Υἱὸ Του στὸν κόσμο γιὰ τὴν σωτηρία μας «Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται» κηρύττει ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης ὁ πρῶτος θεολόγος (Ἰωάννου γ', 16). Τὸν ἔστειλε γιὰ νὰ γίνῃ «λύτρο ἀντὶ πολλῶν» (Ματθαίου κ' 28). Δοξάσατε τὸν Θεὸ ποὺ δέχθηκε τὴν μετάνοια τῶν ἐκλεκτῶν Του, εἰσάκουσε τοὺς στεναγμούς τους κι εὐλόγησε τὶς προσδοκίες τους ποὺ Τὸν καλοῦσαν νὰ φανερωθεῖ γιὰ νὰ τοὺς σώσει «Ὁ Θεὸς οἰκτειρίσαι ἡμᾶς καὶ εὐλογήσαι ἡμᾶς, ἐπιφάναι τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς» (Ψαλμοῦ ξστ (ξζ') 66,2). Δοξάσατε τὸν Θεὸ μαζί μὲ τοὺς Ἀγγέλους τῆς Βηθλεὲμ ἐπαναλαμβάνοντας τὸν ὕμνο: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῶ» (Λουκᾶ β' 14). Δόξα στὸν Παντοδύναμο Θεό, ποὺ βρῆκε τὸν ὑπερφυῆ τρόπο τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου γιὰ τὴ σωτηρία τοῦ ἀνθρώπινου γένους ποὺ φανερῶνει κατὰ τὸν Μέγα Βασίλειο τὴν ἄκρα ἀγαθότητά Του, τὴν ἄκρα δικαιοσύνη Του, τὴν ἄκρα ἀγάπη Του, τὴν ἄκρα παντοδυναμία Του. Δόξα σ' Ἐκεῖνον ποὺ κατοικεῖ στὰ οὐράνια, Θεὸ Πατέρα, ποὺ ἔδειξε τέτοια φιλανθρωπία κι ἀγαθότητα γιὰ τὸν ἁμαρτωλὸ ἄνθρωπο, ποὺ δὲν ἔδειξε γιὰ τοὺς ἐπαναστάτες Ἀγγέλους.

Δοξάσατε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, τὸ τρίτο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος ποὺ ἐπεσκίασε μὲ τὴν παντοδύναμη χάρη Του τὴν Παρθένο Μαρία καὶ τὴν ἀνέδειξε Μητέρα τοῦ Θεοῦ. Δόξα στὴν ἁγιαστικὴ δύναμή Του, ποὺ ἄφησε τὴν Θεοτόκο πρὸ τοῦ τόκου, κατὰ τὸν τόκο καὶ μετὰ τὸν τόκο Παρθένο. Τιμὴ καὶ αἶνος σ' Αὐτὸ ποὺ ἦλθε μὲ τὴ μορφή περισσευῶς νὰ μαρτυρήσει τὴν θεότητα τοῦ βαπτιζομένου Ἰησοῦ Χριστοῦ (Ματθαίου γ', 13-17) καὶ μὲ τὴ μορφή πυρίνων γλωσσῶν (Πράξεων β', 1-13) νὰ ἐπισφραγίσῃ τὸ ἔργο τοῦ Ἐμμανουήλ, τὴν Ἐκκλησία.

Δοξάσατε, τὸ δεύτερο πρόσωπο τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν Λόγο τοῦ Πατρὸς,

πού δέχεται νὰ λάβει μορφή δούλου, νὰ ἐνσαρκωθεῖ γιὰ νὰ λυτρώσει τὸ ἀνθρώπινο γένος. Δοξάσατε Τὸ σήμερον πού βλέπετε μὲ τὰ μάτια τῆς πίστεως νὰ κεῖται σὰν βρέφος ἐσπαργανωμένο στὸ σπήλαιο τῆς Βηθλεέμ. Δοξάσατε ἀναγνωρίζοντας Τον Σωτήρα, Λυτρωτὴ κι Εὐεργέτη. Σωτήρα, γιατί μᾶς ἐλευθέρωσε ἀπὸ τὴ δουλεία τοῦ διαβόλου, τὴν δουλεία τῶν παθῶν καὶ τοῦ θανάτου. Λυτρωτὴ, γιατί μᾶς ἐξαγόρασε μὲ τὸ πολύτιμο αἷμα Του, ἐπάνω στὸν σταυρὸ (Πρὸς Κολοσσαεῖς α', 20) καὶ μᾶς ἀπάλλαξε ἀπὸ τὶς συνέπειες τῶν ἁμαρτιῶν μας. Εὐεργέτη, γιατί μᾶς τίμησε μὲ τὴν υἰοθεσία μας ἀπὸ τὸν Θεὸ Πατέρα καὶ τὴν κληρονομία τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν (Πρὸς Ρωμαίους η', 17) καὶ μᾶς ἔδωσε τὰ ἐξαγιαστικὰ μυστήρια κι ἴδρυσε τὴν Ἐκκλησία γιὰ νὰ συνεχίσει τὸ ἔργο Του εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

«Ὁ Πατὴρ ἠὐδόκησε

ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο

καὶ ἡ Παρθένος ἔτεκε

Θεὸν ἐνανθρωπήσαντα

Ἀστὴρ μηνύει, Μάγοι προσκυνοῦσι

Ποιμένες θαυμάζουσι καὶ ἡ κτίσις ἀγάλλεται»

(Στιχηρὸ τῶν Αἰνῶν τοῦ Ὁρθοῦ τῶν Χριτουγέννων)

Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε!

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΔΑΝΙΑ

«Ο ΜΕΙΖΩΝ»
Ο ΠΡΟΔΡΟΜΟΣ ΚΑΙ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ
ΙΩΑΝΝΗΣ

(Εορτή της αποτομής της τιμής κάρας του)

Ιερά Μητρόπολις
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗΣ, ΒΥΡΩΝΟΣ ΚΑΙ ΥΜΗΤΤΟΥ
ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ 2010

Το Μυστήριο του Γάμου

Ο γάμος μπορεί νά θεωρηθεῖ ἀπό δύο πλευρές. Ἀπό τήν πλευρά τῆς Ἐκκλησίας σάν ἱερό μυστήριο καί ἀπό τήν πλευρά τῆς Πολιτείας σάν θεσμός δικαίου. Σάν θεσμός δικαίου εἶναι μιά δικαιοπραξία, μιά δηλαδή σύμβαση καί νόμιμη ἔνωση τοῦ ἀνδρα καί τῆς γυναίκα, γιά τήν σύσταση καί δημιουργία μιᾶς σωματικο-πνευματικῆς κοινότητος. Σάν ἱερό μυστήριο ὁ γάμος εἶναι τελετουργική πράξη τῆς Ἐκκλησίας μέ τήν ὁποία παρέχεται στους νυμφευόμενους ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἡ ὁποία εὐλογεῖ, ἀγιάζει καί ἐξυψώνει. Τούς ἐνισχύει γιά νά ἐκπληρώσουν τόν σκοπό τοῦ γάμου, πού εἶναι ἡ ἠθικοπνευματική ὁλοκλήρωση τῶν συζύγων μέσα στά πλαίσια τῆς χριστιανικῆς ἀγάπης.

Εὐθύς ἐξ ἀρχῆς τῆς δημιουργίας καί πλάσεως τοῦ ἀνθρώπου ἀπό τόν Θεό ὀρίσθηκε ἡ συμβίωση τοῦ ἀνδρα μέ τήν γυναίκα πρὸς ἀλληλοβοήθεια καί πολλαπλασιασμό τοῦ ἀνθρωπίνου γένους: «Καί εἶπε Κύριος ὁ Θεός· οὐ καλόν εἶναι τόν ἀνθρωπον μόνον· ποιήσωμεν αὐτῷ βοηθόν κατ' αὐτόν» (Γεν. 2,18). Ὁ Θεός εὐλόγησε τό πρῶτο ἀνθρώπινο ζεῦγος λέγοντας πρὸς αὐτούς: «αὐξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί κατακυριεύσατε αὐτῆς» (Γεν. 1,28). Καί ὅταν ἦρθε

στόν κόσμο ό Ίησοῦς Χριστός εξαγίασε καί ἐξύψωσε τόν θεσμό τοῦ γάμου μέ τήν παρουσία Του στόν γάμο τῆς Κανᾶ. Ἐκτός ὅμως ἀπό τήν παρουσία του στόν γάμο τῆς Κανᾶ, ό Κύριος μίλησε καί γιά τήν ιερότητα τοῦ γάμου μιλώντας στούς Φαρισαίους καί λέγοντας ὅτι ἐκτός ἀπό τήν συζυγική ἀπιστία τίποτα ἄλλο δέν δικαιολογεῖ τήν διάλυση τοῦ γάμου (Μάρκ. 1,1-12).

Ἀλλά καί ό Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν Παῦλος ἀναφέρει τό ἐξῆς στήν ἐπιστολή Πρὸς Ἐφεσίους: «τό μυστήριον τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγώ δέ λέγω εἰς Χριστόν καί εἰς τήν ἐκκλησίαν» (Ἐφ. 5, 32), ὅπως δηλαδή ό Χριστός εἶναι βαθιά καί ἀχώριστα ἐνωμένος μέ τήν Ἐκκλησία Του, τήν ἔνωση δέ αὐτή κανένας ἀπολύτως δέν μπορεῖ νά διασπάσει, ἔτσι καί ἡ ἔνωση ἀνδρός καί γυναικός εἶναι ἔνωση μυστηριακή, ἀδιάλυτη καί ἀδιαχώριστη.

Μέ τήν ιερότητα τοῦ γάμου σχετίζεται καί ἡ μονογαμία. Μιά γυναίκα ἔπλασε γιά τόν Ἀδάμ ό Θεός καί ἐφόσον ό γάμος συμβολίζει καί τήν ἔνωση τῆς μιᾶς Ἐκκλησίας μέ τόν ἕναν Χριστόν καί ὅπως ἔλεγε ό Ἅγιος Γρηγόριος ό Θεολόγος, ἐφόσον δέν ὑπάρχουν "δύο Χριστοί" ἔπεται ὅτι τήν διγαμία καί πολύ περισσότερο τήν πολυγαμία τήν ἀποκλείει ό θεῖος λόγος (PG 36,292).

Παράλληλα μέ τόν θρησκευτικό γάμο πού ἰσχύει ἀπό τά ἐρωθινά χρόνια τοῦ Χριστιανισμοῦ μέ τόν νόμο 150/1982, θεσπίσθηκε στήν Ἑλλάδα καί ό πολιτικός γάμος. Ἡ ἱερολογία τοῦ γάμου εἶναι συστατικό στοιχεῖο τοῦ γάμου. Ἐδῶ πρέπει νά διευκρινιστεῖ ὅτι μυστήριον τοῦ γάμου μέ τήν ἐκκλησιαστική ἔννοια ἔχουμε μόνο στήν ἱερολογία τοῦ πρώτου γάμου. Στόν δεύτερο καί τρίτο γάμο δέν γίνεται τό μυστήριον τοῦ γάμου, ἀλλά ἔχουμε συγχωρητικές εὐχές. Πολύ περισσότερο μυστήριον τοῦ γάμου δέν ἔχουμε στόν πολιτικό γάμο, πού εἶναι θεσμός.

Κατά τήν τέλεση τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου χρησιμοποιοῦνται ὑλικά στοιχεῖα ὡς σύμβολα κάποιων βαθύτερων ἀληθειῶν. Τά δαχτυλίδια, πού

υπήρχαν ως σύμβολο του γάμου και στην εποχή πριν από τον Χριστό, είναι ή σφραγίδα της ένωσης. Το δαχτυλίδι ήταν το σύμβολο της αιωνιότητας, της πιστότητας, κάποιου πράγματος δίχως τέλος. Γι' αυτό η εκκλησία δέχεται και επιβεβαιώνει το γάμο ως κάτι το φυσικό.

Τά στέφανα αποκαλύπτουν τη βασιλική ουσία του γάμου. Μέ το γάμο ο άνθρωπος αποκαθίσταται ως βασιλιάς του κόσμου. Γίνεται όντως βασιλιάς ενός βασιλείου, όσο μικρό και αν είναι αυτό. Θα έχει παιδιά. Είναι δυνατόν με τη χάρη του Θεού να κάνει το σπίτι του κέντρο της αληθινής χριστιανικής ζωής, της αγάπης, της ειρήνης και της χαράς. Για αυτό η Έκκλησία αποκαλεί την οικογένεια «κατ' οίκον εκκλησία» (Κολ. 4,15).

Τό κοινό ποτήρι μᾶς θυμίζει ότι κάποτε τό μυστήριο του γάμου γινόταν μαζί με τη Θεία Εὐχαριστία και ότι οί νεόνυμφοι μεταλάμβαναν. Ὑπενθυμίζει επίσης ότι οί σύζυγοι θά ἔχουν πλέον κοινή συμμετοχή στίς χαρές και στίς λύπες.

Ὁ χορός γύρω ἀπό τό τραπέζι μέ τό τροπάριο «Ἡσαΐα χόρευε...» ἐκφράζει τή χαρά και τό πανηγυρικό αἶσθημα πού συνοδεύει τό γάμο. Οί εὐχές και τά ἀγιογραφικά ἀναγνώσματα, ὅλα ὅσα τελοῦνται στήν ἀκολουθία του γάμου σκοπό ἔχουν νά ἐμπνεύσουν στούς νεονύμφους και σέ ὅλους τούς παρισταμένους τήν ἱερότητα και σπουδαιότητα του γάμου.

Ὁ γάμος εἶναι κοινωνία αγάπης. Καί εἶναι ἀληθινός ὅταν βιώνεται ὡς κοινωνία αγάπης. Χωρίς αὐτή μεταβάλλεται σέ συμβατική ἢ και βασανιστική συμβίωση. Στόν γάμο ὁ ἄνδρας και ἡ γυναίκα δέν εἶναι κάποιος ἄνδρας ἢ κάποια γυναίκα, ἀλλά τά μοναδικά και ἀνεπανάληπτα πρόσωπα πού συγκροτοῦν τό ζεῦγος.

Δυστυχῶς ὁμως στίς ἡμέρες μας χάθηκε σέ μεγάλο βαθμό τό πνεῦμα τῆς θυσίας. Οί ἄνθρωποι παντρεύονται και δέν εἶναι ἔτοιμοι νά

θυσιαστοῦν γιά νά ἀναπαύσουν τόν σύντροφο τῆς ζωῆς των, ἀλλά θέλουν νά ἐπιβάλουν τό δικό τους θέλημα, μέ ἀποτέλεσμα ὁ γάμος νά παύει νά εἶναι ἔνωση δύο ἀνθρώπων σέ σάρκα μία καί καθίσταται μία ἀπλή συνύπαρξη δύο ἀνθρώπων πού ἀκολουθοῦν ὁ καθένας τό δικό του δρόμο.

Ἄς ξαναδοῦμε τόν γάμο ὡς μυστήριο, ὡς χῶρο ἐνέργειας τῆς σωστικῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ, μέ στόχο τήν αἰώνια βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Βιβλιογραφία

Μαντζαρίδη Γ., "Χριστιανική Ἠθική II", Ἐκδ. Πουρνάρα, Θεσσαλονίκη, 2000. Σμέμαν Α., "Λειτουργία καί Ζωή", Ἐκδ. Ἄρμος, Ἀθήνα, 2007

Επιμέλεια: Τσουκάρας Ευάγγελος, Θεολόγος - Φιλολόγος

Προετοιμασία για τὰ Χριστούγεννα

Τοῦ Μητροπολίτου Καισαριανῆς, Βύρωνος καί Ὑμηττοῦ Δανιήλ

Ἀπό τίς 14 Νοεμβρίου μπήκαμε στήν περίοδο τοῦ Τεσσάρα- κονθημέρου ἢ κοινῶς στό Σαρανταήμερο πρό τῶν Χριστουγέννων. Ὅσοι πηγαίνουν πρωί στήν Ἐκκλησία ἀκούνε τίς Καταβασίες τῶν Χριστουγέννων καί ἄλλα τροπάρια, πού ὑμνοῦν τή Γέννηση τοῦ Χριστοῦ, ἢ τήν προαναγγέλλουν. Ἐπίσης, εἶναι γνωστό πῶς τό Σαρανταήμερο εἶναι καί περίοδος ἐλαφρῆς νηστείας γιά τούς Ὁρθοδόξους. Ὅλα αὐτά σημαίνουν πῶς οἱ Χριστιανοί κατά τήν περίοδο αὐτή προετοιμάζονται γιά νά γιορτάσουν τὰ Χριστούγεννα μέ βαθύτερη συναίσθηση καί πληρέστερη κοινωνία στό ἐορταζόμενο γεγονός. Εἶναι, λοιπόν, χρήσιμο νά ἀφιερῶσουμε κι ἐμεῖς μερικές σκέψεις σ' αὐτό τό θέμα - τῆς προετοιμασίας δηλ. γιά τὰ Χριστούγεννα, πού μποροῦν νά μᾶς βοηθήσουν νά βιώσουμε τήν περίοδο τοῦ Σαρανταημέρου σάν περίοδο προετοιμασίας γιά τὰ Χριστούγεννα.

1. Ὄταν μιᾶμε γιά προετοιμασία, ἀμέσως ὁ νοῦς μας τρέχει στήν προετοιμασία τοῦ προχριστιανικοῦ κόσμου γιά νά δεχθεῖ τό Χριστό, ὅταν θά ἐρχόταν. Ἱστορικοί καί Θεολόγοι ἐρευνοῦν σέ τί συνίστατο ἡ προετοιμασία τοῦ Ἰσραήλ, τοῦ λαοῦ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιά νά δεχθεῖ τό Σωτήρα καί Μεσσία, ὅταν θά γεννιόταν. Ὁ Θεός τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης ἔδωσε στόν λαό Του τό Νόμο Του, τούς Προφῆτες, τούς Σοφούς, τούς Διδασκάλους καί Ἱερεῖς, προετοιμάζοντας τον ἔτσι γιά νά δεχθεῖ τό Σωτήρα του. Τό περίεργο εἶναι πῶς, ὅταν ὁ Σωτήρας ἐμφανίσθηκε, ὁ Ἰσραήλ τόν σταύρωσε. Ἀντίθετα, τό Εὐαγγέλιο βρῆκε καλύτερη ὑποδοχή μέσα στόν εἰδωλολατρικό κόσμο. Παρά τήν ἀντίδραση τῆς κοσμικῆς ἐξουσίας καί τῶν αὐτοκρατόρων, σιγά-σιγά ὁ Χριστιανισμός ἐπικράτησε.

Ἀπό τούς χρόνους τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας, στό ἐρώτημα, ἂν ὁ κόσμος εἶχε προετοιμαστεῖ γιά νά δεχθεῖ τό Σωτήρα, οἱ ἀπαντήσεις ὑπῆρξαν πολύ

διαφορετικές. Άλλοι απαντούν καταφατικά κι άλλοι αρνητικά. Άλλοι μὲν δέχονται ὅπωςδήποτε μία προετοιμασία καὶ τοῦ ἰουδαϊκοῦ καὶ τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου, ἐνῶ ἄλλοι, ἔχοντας μπροστά τους τὴν ἀπόρριψη καὶ σταύρωση τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸ ἔθνος του καθὼς καὶ τοὺς διωγμούς τῶν εἰδωλολατρῶν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἰσχυρίζονται πὼς δὲν μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ προετοιμασία. Μὲ διαφορετικὴ γλῶσσα τὸ θέμα αὐτὸ ἐξετάζεται ἀπὸ τοὺς Θεολόγους πάνω σὲ ἴδιες ἀποκλίνουσες γραμμὲς μέχρι σήμερα.

Ἡ σημασία τους κατὰ τὴν γνώμη μας πρέπει νὰ εἶναι ἡ ἑξῆς : ὅταν βλέπει κανεὶς τὸ θέμα «προετοιμασία γιὰ νὰ δεχθεῖ ὁ κόσμος τὸν Ἰησοῦ Χριστό» ἀπὸ τὴν σκοπιά τοῦ Θεοῦ, βλέπει πραγματικὰ μία προετοιμασία, μίαν ὠρίμανση πνευματικὴ τοῦ κόσμου, καὶ τὴ δημιουργία εὐνοϊκῶν ἱστορικῶν συνθηκῶν, τὸν ἐρχομὸ τοῦ κατάλληλου καιροῦ αὐτοῦ πού ὀνομάζεται στὴν Καινὴ Διαθήκη «τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου». Ὅταν ὅμως δεῖ κανεὶς τὸ θέμα τῆς προετοιμασίας ἀπὸ τὴ σκοπιά τοῦ ἀνθρώπου, ἀδυνατεῖ νὰ καταλάβει, πὼς μπορούμε νὰ μιλάμε γιὰ προετοιμασία, ὅταν οἱ ἄνθρωποι τόσο οἱ Ἰουδαῖοι, ὅσο καὶ οἱ εἰδωλολάτρες παίρνουν τόσο ἀρνητικὴ στάση ἀπέναντι στοῦ Χριστοῦ καὶ στοῦ Εὐαγγελίου του.

2. Εἰσήλθαμε κι ἐφέτος στοῦ Σαρανταήμερο, κι εἶπαμε πὼς ὅλη αὐτὴ ἡ περίοδος εἶναι μία προετοιμασία γιὰ νὰ γιορτάσουμε κι ἐφέτος τὴ Γέννηση τοῦ Σωτήρα. Ὅταν ὅμως προσπαθήσαμε νὰ μεταθέσουμε τὸν ἑαυτό μας στοὺς προχριστιανικούς χρόνους, πού ὁ κόσμος προετοιμαζόταν γιὰ νὰ δεχθεῖ τὸν Σωτήρα του, διαπιστώσαμε πὼς ὄχι μόνον ὁ Σωτήρας ἀλλὰ κι ἡ προετοιμασία τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν Ἐθνικῶν (εἰδωλολατρῶν) ἦταν ἓνα δῶρο τοῦ Θεοῦ πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα. Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ κι ἡ ὑποδοχὴ του μέσα στὸν κόσμο εἶναι καρπὸς τῆς μυστηριώδους ἀγάπης τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους. Ὁ Χριστὸς δὲν γεννήθηκε ἀπὸ τὴν

άνθρωπότητα, ούτε τό Ευαγγέλιό του άπηχοῦσε τίς έπιθυμίες και τίς έλπίδες τοῡ κοινοῦ ανθρώπου. Ἡ Γέννηση τοῡ Χριστοῡ κι ή έπικράτηση τοῡ Ευαγγελίου, όπου έπικράτησε, υπήρξαν έργο τοῡ Θεοῡ, όχι τοῡ ανθρώπου.

3. Άν τά μεταφέρουμε αυτά στον̄ έαυτό μας, στη δική μας κατάσταση, καθώς μέσα στο̄ Σαρανταήμερο προετοιμαζόμαστε για τή Γέννηση τοῡ Χριστοῡ, οδηγούμαστε στις έξης σκέψεις. Μ' όλη τήν προετοιμασία τους οί Ιουδαίοι είδαν τό Χριστό σαν̄ σκάνδαλο κι οί Ειδωλολάτρες, μ' όλο πού προετοιμάστηκαν άπ τό Θεό, είδαν τό Χριστό σαν̄ Μωρία; Μήπως κι έμεις έτοιμαζόμαστε νᾱ δεχθοῦμε τό Χριστό σαν̄ τή δύναμη, πού χρειαζόμαστε για τούς σκοπούς μας, είτε σαν̄ τή σοφία, πού άπαντάει στᾱ έρωτήματα τής έποχής μας σύμφωνα μέ τίς αντιλήψεις μας; Τέτοια προετοιμασία οδηγεί στην̄ παραγνώριση και τήν άπόρριψη τοῡ Χριστοῡ. Ἡ άληθινή προετοιμασία γίνεται άπό τό Θεό και τήν άγάπη τοῡ μέσα στις καρδιές των̄ ανθρώπων, πού ταπεινά δέχονται τήν ανθρώπινη άδυναμία και άδεξιότητα νᾱ έννοήσει τό μυστήριο τής σωτηρίας τοῡ κόσμου. Ἡ προετοιμασία για τήν ύποδοχή τοῡ Σωτήρα πού θά γεννηθεῑ είναῑ μία κατεργασία στο̄ έσωτερικό μας: ή άναγνώριση πώς χρειαζόμαστε Σωτήρα άπό τά δεινά πού μᾶς ταλαιπωροῦν κι ή βαθειά συναίσθηση πώς ό Σωτήρας αυτός κι ή σωτηρία, πού προσφέρει, δέν μποροῦν νᾱ γεννηθοῦν άπό μᾶς τούς ίδιους είναῑ καρπός μίας άνεξερεύνητης άγάπης, πού μᾶς συντηρεῖ, μᾶς καθοδηγεῖ και μᾶς μεταμορφώνει, όταν τήν έμπιστευόμαστε. Ὁ δρόμος προς τά Χριστούγεννα είναῑ δρόμος όχι εύκολος γι' αυτό συνδέεται και μέ τή νηστεία. Είναῑ μία πορεία προς τήν αυτογνωσία, προς τήν διαπίστωση ότι μέ τά πάθη τοῡ ό άνθρωπος δύναται νᾱ καταστρέψει τον̄ έαυτό τοῡ και τό συνάνθρωπο τοῡ, κι ότι άν αυτό δέν γίνεται, οφείλεται στην̄ ενεργό δύναμη τής άγάπης τοῡ Θεοῡ. Ἡ βαθειά κατανόηση τής δικής μας άποτυχίας κι ή συνείδηση τής έξαρτήσεώς μας

από την απέραντη αγάπη του Θεού -αυτή είναι η πορεία του Σαρανταμέρου προς τα Χριστούγεννα.

4. Αλλά θά προβάλει κάποιος την αντίρρηση: Έμεις είμαστε Χριστιανοί βαφτισμένοι στο όνομα του Ίησου Χριστού. Πώς μπορεί να συγκριθεί ή δική μας προετοιμασία για τα Χριστούγεννα με την προετοιμασία του προχριστιανικού ιουδαϊκού και ειδωλολατρικού κόσμου; Η αντίρρηση αυτή μᾶς δίνει την ευκαιρία να δοῦμε και μίαν ἄλλη ἄποψη του μυστηρίου τῶν Χριστουγέννων. Ὁ Χριστός γεννήθηκε μία φορά στή Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Ἐξακολουθεῖ ὅμως νά εἶναι ἕνας ξένος πρὸς τόν κόσμο, παρόλο πού ἡ Ἐκκλησία κάθε χρόνο, τά Χριστούγεννα, καλεῖ τούς ἀνθρώπους νά λάβουν μέρος στό μυστήριο τῆς Γεννήσεως Του, τούς καλεῖ νά ξαναγεννηθοῦν κι αὐτοί μαζί Του, κατά τήν εἰκόνα Του, γιά νά δημιουργηθεῖ ἕνας νέος κόσμος, μία νέα ζωή. Ὁ Χριστός ἦλθε – αὐτό κατεξοχὴν τονίζουν τά Χριστούγεννα: Ξέρουμε πού εἶναι ἡ σωτηρία καί πώς μπορούμε νά σωθοῦμε. Δέν πρέπει αὐτά νά τά ἀναζητοῦμε ἄλλοῦ. Ἀλλά ὁ Χριστός θά ξαναρθεῖ: Καί τότε θά ζήσουμε ὅλοι τή σωτηρία σ' αὐτό τό πλάτος καί βάθος τῆς ζωῆς, μέσα κι ἔξω. Ὑπαινίσσεται κι αὐτό κάθε χρόνο ὁ ἑορτασμός τῶν Χριστουγέννων. Ὁ πλήρης καρπός τῆς Γεννήσεως κι ἐνανθρωπήσεως τοῦ Χριστοῦ βρίσκεται ἀκόμη στό μέλλον. Εἴμαστε βαφτισμένοι Χριστιανοί, ἀλλά κάθε χρόνο, τά Χριστούγεννα, καλοῦμαστε νά ξαναγεννηθοῦμε μαζί Του. Φυσικά, ὁ Χριστός ἦλθε, γεννήθηκε. Ὅλοι ὅμως οἱ πιστοί του περιμένουμε τήν ἐπάνοδό Του, πού θά σημάνει τήν ἀναγέννηση τῶν ἀνθρώπων καί τῆς κτίσεως.

Κατά τό Σαρανταήμερο τῶν Χριστουγέννων, πού διανύουμε, ἡ Ἐκκλησία μᾶς προετοιμάζει γιά τά Χριστούγεννα. Προσπαθεῖ νά μᾶς ὀδηγήσει νά καταλάβουμε τήν ἀνθρώπινη ἀθλιότητα, ὅταν οἱ ἄνθρωποι στηρίζονται στά δικά τους γεννήματα καί δημιουργήματα νά ἐννοήσουμε τό μεγαλεῖο

τοῦ ἀνθρώπου μέσα στό μυστήριο τῆς ἀγάπης τοῦ Γεννηθέντος Θεοῦ.
Ἐγινε ἄνθρωπος, γιά νά θεοποιηθοῦμε ἐμεῖς, ἔλεξαν οἱ Πατέρες. Αὐτή τήν
πνευματική κατεργασία μέσα μας ἐπιδιώκει ἡ Ἐκκλησία μας μέ τίς
Ἀκολουθίες καί τή νηστεία τοῦ Σαρανταημέρου.

Ας κάνουμε την καρδιάς μας Φάτνη για να γεννηθεί ο Χριστός!

Ένα βήμα πριν τα Χριστούγεννα...

Τι βλέπω;

Μεγάλα και πολυδάπανα δώρα, ταξίδια.

Πολύχρωμα λαμπάκια και βεγγαλικά.

Καλεσμένοι, πάρτυ, γεμάτα και πλούσια τραπέζια.

Αλκοόλ, τζόγος και κάθε λογής διασκέδαση.

Στο βάθος όμως μια Απέραντη και Αδυσώπητη ΜΟΝΑΞΙΑ!

Σαν κοινωνία, έχουμε πιστέψει ότι τα Χριστούγεννα πρέπει να είναι τέλεια και μαγικά, με αφθονία φαγητού και δώρων.

Έχουμε πιστέψει ότι τα Χριστούγεννα συνοδεύονται από υψηλές προσδοκίες για την τέλεια, ευτυχισμένη οικογένεια.

Είναι καιρός να αλλάξω το πως βλέπω τα Χριστούγεννα.

Φέτος, θέλω να γεμίσω την καρδιά μου από την Φάτνη της Βηθλεέμ!

Φέτος, θέλω με την παρουσία Εκείνου (Χριστού) που θα γεννηθεί για μένα να νιώσω πως υπάρχει Ελπίδα!

Φέτος, θέλω να κατανοήσω γιατί γεννήθηκε ο Χριστός.

Ο Χριστός γεννιέται για να του δώσουμε τις αμαρτίες μας!

Μας λέει: "Δος μου τις αμαρτίες σου!"

Τις αμαρτίες σου! Αυτές θέλω να μου τις δώσεις!

Να τις πάρω εγώ.

Να φύγουν από εσένα.

Να σου τις συγχωρήσω.

Και να μείνεις εσύ καθαρός, με την χάρη μου και με την αγάπη που έχεις για μένα.

Γι' αυτό ήλθε ο Χριστός στον κόσμο.

Μας άπλωσε το χέρι,

για να απλώσουμε και εμείς το δικό μας,

και να Τουβάλουμε στο χέρι τις αμαρτίες μας.

Όχι με το χέρι μας, αλλά ΜΕ την καρδιά μας.

Και ΑΠΟ την καρδιά μας.

Ήλθε λυτρωτής.

Ελευθερωτής από την δουλεία της αμαρτίας.

Ήλθε για να μην μείνουμε έξω από τον Παράδεισο.

Άφησε την τιμή Του,

την υπόληψή Του,

το μεγαλείο Του και ταπεινώθηκε και ήλθε στη γη, για μας.

Για να μας πάρει κοντά Του.

Γιατί ο Θεός μας, είναι αγάπη, καλωσύνη, ευσπλαγχνία.

Δεν θέλει να χαθεί κανένας.

Ας Τον δοξολογήσουμε!

Ας Τον ευχαριστήσουμε!

Ας Τον προσκυνήσουμε!

Ας Τον τιμήσουμε!

Και ας Του πούμε:

Κύριε Ιησού Χριστέ έλα στη ζωή μου και κάνε τα φετινά Χριστούγεννα

η ΚΑΡΔΙΑ μου να γίνει η ΦΑΤΝΗ που θα ΓΕΝΝΗΘΕΙΣ!

Το εύχομαι για όλους μας!

π. Στέφανος Κωστόπουλος

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ ΘΕΡΜΑ
ΤΟΝ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟ ΠΟΙΜΕΝΑΡΧΗ ΜΑΣ
Κ.Κ. ΔΑΝΙΗΛ,

ΠΟΥ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ΑΓΚΑΛΙΑΣΕ ΚΑΙ ΣΤΗΡΙΞΕ ΤΗΝ
ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΨΗΦΙΑΚΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΤΗΣ ΕΝΟΡΙΑΣ ΜΑΣ.